

Belevenissen in de Zwitserse bergen

BIJ DE FOTO'S

In Bellwald met een trottnett de bergpaden afracen is vooral een kwestie van remmen. De ruige bergen boven bij de gletsjer dwingen respect af. Piraatje spelen op de tweehonderd meter diepe Bettmersee. De stevige bergwandeling volgens het programma wordt een angstwekkende klauterpartij. Kader: Goed uitkijken bij de 'Klettersteig'.

FOTO'S CERT VAN DEN BERG

door Hans Hopman

Zwitsersland heeft wel eens het imago van aangeharkt, saai en belegen – 'alleen voor oude mensen'. Niets is minder waar, zo bewijst een sportieve week in het Zuid-Zwitserse kanton Wallis. „Niet harder dan honderd kilometer met die trottnett!“

Met een trottnett (alpenstep) de bergpaden afstuiwen! Hoog boven het Zwitserse bergplaatsje Bellwald kan een groepje kinderen bijna niet wachten. Maar vlak voor de afdaling krijgen ze eerst een paar stevige waarschuwingen mee, zoals: tegelijkertijd links en rechts afremmen, anders vlieg je over de kop. Als grap voegt de instructeur er nog aan toe: „En niet harder dan honderd kilometer.“ Even later gaat de groep het haarspeldachtige grindweggetje af. Binnen een minuut is het al bingo. Een jongetje van elf is uitgegleden en laat zijn tranen de vrije loop. Op zijn handen en neus schaafwonden en bloed.

Het Zuid-Zwitserse kanton Wallis probeert zich te onderscheiden met spannende kinderactiviteiten gedurende de zomerperiode. Volgens een folder is het 'de grootste natuurlijke speelplaats midden in de hoogste bergen van de Alpen'. Wat kinderen echter gemakkelijk drijven te vergeten, is dat steile hellingen een gevaar kunnen opleveren. Tijdens de gondelbaan naar boven hadden ze

nog enthousiast informatie over de nieuwste computerspelletjes uitgewisseld, waarop je steeds een nieuw (computer)leven kunt beginnen. Maar dit is geen spelletje, en je hebt hier maar één leven. Met blauwe helmpjes staan ze klaar om met de trottnett zes kilometer naar beneden af te leggen. Dat levert een kwartier sensatie op. Anders dan in Nederland blijkt stappen in de Alpen vooral een kwestie van afremmen. Voor genoemd jongetje lijkt de valpartij in te houden: game over. De groep staat behulpzaam om hem heen en is onder de indruk. Beter aanschouwelijk onderwijs is niet denkbaar. Maar even later stapt toch ook het slachtoffer weer op de step, alleen nu stukken voorzichtiger.

Eigenlijk is alles in Zwitserland spannend voor kinderen. Neem de autotrein bij Kandersteg, die een pikdonkere tunnel ingaat. Een soort pretparkervaring. De ruige bergen dwingen respect af. Alleen geofende wandelaars kunnen ze de baas. Bij het plaatsje Fiesch in Oberwallis brengt de kabelbaan ons naar

een panoramisch uitzicht op de Eggishorn (2927 meter) én op de grootste gletsjer van de Alpen: de Aletschgletsjer. Het is een stuk ijs van 23 kilometer lengte en een kilometer diep. Het is er op deze hoogte steenkoud die dag, ongeveer drie graden. Onder leiding van gids Thomas Lambrigger beginnen we aan de afdaling. Al springend van de ene naar de andere (wiebelen-de) steen krijgen knieën en voeten het danig te verduren.

Muillieren

In het plaatsje Ernen is een kinderspelbos aangelegd. De oudere basisschooljeugd vindt de spelletjes al gauw te kinderachtig. Ze krijgen een kraan in de gaten en laten die vrijelijk lopen. 'Dammetje bouwen' blijkt bij Nederlandse kinderen toch altijd favoriet. Net als 'piraatje spelen'. Dat kan op de Bettmersee bij Bettmeralp. Het is haast niet voor te stellen dat dit meer tweehonderd meter diep is. Er galmen krijgskreten over het water, want jeugdigen proberen de waterfiets van de 'andere partij' te enteren. De plaats Ernen biedt ook moge-

lijkheden om met muillieren de bergen in te trekken. Hobbelen op de rug van zo'n kruising tussen een paard en een ezels beleeft je het Alpenlandschap weer heel anders. Je ziet meer van de omgeving omdat je niet op ieder steentje hoeft te letten waarover je kunt uitglijden. Inspanning is het nauwelijks, maar het oog sportief. De route gaat vandaag via een geasfalteerd bergweggetje, en dat valt sommige kinderen tegen. Ze hadden meer gedacht aan een wandeling over smalle, kronkelige paadjes. Het nieuwe klimpark in Blatten voldoet beter aan hun verwachtingen. 'Beleeft het bos eens vanuit het perspectief van een eekhoortje', heet het daar. Dat lukt aardig, met allerlei touwbruggen en kabelbanen. De kinderen moeten hier wel een helmpje op en een 'tuigje' om, waaraan touwen hangen die ze steeds vastklikken aan een kabel. Veiligheid gaat voorop. Tot het park behoort ook een steile wand van zo'n vijftien meter, die – onder begeleiding – door de kinderen bedwongen kan worden. Wie had het ook alweer over Zwitserland als ouderwets en saai?

'Klettersteig' – dat is zweten voor vader

Met geweld stort het smeltwater van de enorme Aletschgletsjer zich in een diep stuwmeer bij Blatten. In de steile wanden rond deze Massa-Schlucht zette het alpinistencentrum Belalp een parcours uit. Om de meter zijn ijzeren pinnen in de rotsen geboord en is een stalen geleidedraad erlangs gelegd, op een hoogte variërend van dertig tot honderd meter steil boven het stuwmeer. Deze activiteit heet Klettersteig, oftewel klauteren en stijgen.

Terwijl de kinderen zich vermaken in het klimpark in Blatten, zouden hun vaders vandaag gaan 'bergklimmen'. Zo stond het althans in het programma. Maar waarom zijn een helm, speciale handschoenen en een 'broekje' nodig? Zijn bergschoenen niet voldoende? Langzaam maar zeker dringt het tot de groep door, dat we misschien wel hele gevaarlijke dingen gaan doen. Maar ach, Sonja Niklaus van het regionale Bureau voor Toerisme loopt ook mee. En deze jonge vrouw zegt 'dit' ook nooit eerder te hebben gedaan. Bovendien gaat er een Bergführer mee, met twintig jaar ervaring: Stefan Jossen. Bars deelt de gids bevelen uit, zoals niet fotograferen ('alleen als ik het zeg'). En we moeten het niet wagen ook maar één seconde los te lopen. Dat gevaar is er vooral op de plaatsen waar de geleidedraad wordt onderbroken door een bevestiging aan de muur. Daar moeten de haken van onze karabiner (twee levenslijnen die aan de gordel vastzitten) losgeklikt worden en aan de andere kant van het bevestigingssoog vastgeklikt. Maar nooit met twee tegelijk, altijd een voor een! Aanvankelijk klem ik me uit angst tegen de bergwand. Maar dat is niet de bedoeling, beveelt de Bergführer. We moeten het draad alleen door de linkerhand laten glijden en verder kaarsrecht lopen. Dat is inderdaad beter voor de balans. Kennelijk gaat het hem ook te langzaam, want op een gegeven moment neemt hij me samen met een andere vader op sleeptouw, waarbij hijzelf als 'zekering' dient. Althans, dat denken we, maar na enige tijd blijkt hij gewoon los te lopen! Een weg terug is er echter niet meer. Opperst geconcentreerd op het lopen durf ik alleen vanuit m'n ooghoeken de diepte in te kijken.

Nooit geweten dat ik dit zou kunnen. Of ik het opnieuw zou doen? Nee, de volgende keer graag een ander.

Websites:

www.myswitzerland.com
www.wallis.ch
www.eggishorn.ch
www.bellwald.ch
www.alpincenterbelalp.ch
www.goms.ch
www.bettmeralp.ch

Meer informatie:

Zwitserse Bureau voor Toerisme
 Amsterdam; 020-6222033 of
 00.800.100.200.30 (gratis).